

Dan, căpitan de plai

V. Alecsandri a fost poetul vitejiei, al bărbăției militare românești; ilustrativ este ciclul **Ostașilor noștri** – inspirat de crîncena înclăștare a Războiului de Independență – în care poetul cîntă bravura din unghiul omului de rînd, dar și volumul **Legende** (Conținînd **două** cicluri de versuri, din 1875-1880, ce cuprinde 32 de piese), care infășoara sîmburele epic în faldurile istorii și ale fantezii, aruncînd mereu punți între real și fantastic.

Dan, căpitan de plai (1874) e mai reușit fiindcă scriitorul combină mai liber istoria cu fabula; eroii, Dan și Ursan, se plasează la graniță dintre realitate și mit.

Poemul este alcătuit din **șapte părți**, precedate de un motor, un fragment dintr-un „cîntic popular”: „Frunză verde de mălai,/Cine merge sus în rai?/Merge Dan șoiman de plai/C-a ucis el mult dușmani,/ Un viziș și patru hani” și urmărește reliefașarea luptea dîrșe a celor doi războinico, Dan și Ursan, împotriva năvălitorilor tătari, pe care reușesc săi oprească și săi țină în lor pînă la sosirea orheienilor.

Compoziția și subiectul.

Dan, căpitan de plai este împărțit în șapte capitole – tablouri (numerotate de autor cu cifre latine), fiecare cuprinzînd relatarea uneia din întîmplările care contribuie la conturarea subiectului. În expoziția (I,II) sunt prezentați eroii – Dan, care trăiește „pe-un munte păduratic”, află, ascultînd ce vorbesc „doi vechi stejari”, că-i „sabie în țară”, c-au năvălit tătarii și „țara-i în foc”. Vulturii și ulii (simbolizînd pe tătari) îi confirmă spusela stejarilor. El hotărăște să plece deîndată împotriva cotropitorilor (**întriga**), zicîndu-și: „O, Doamne sfinte, mai dă-mi zile de trai/Pîn ce-oi strivi toți lupii, toți șerpii de pe plai”.

Capitolele III – IV (**subiectul propriu-zis**) prezintă întîlnirea lui Dan cu Ursan, ca și descrierea luptea celor doi viteji cu oastea tătărăască, luptă

care constituie totodată și **punctul culminant** al poemului. Cei doi sunt înzestrați de autor cu puteri (supranaturale) ca ale eroilor din basme: ei reușesc să-și taie drum prin „neagra tătarime”, pînă ce se întîlnesc față în față și își încrucișează armele, fericiți de victorie. În cael moment însă, Ursan este rănit, iar Dan își apără cu strășnicie tovarășul de armeș încercînd să-l scoată de pe cîmpul de luptă, este el însuși lovit de o altă săgeată tătarească.

Apariția fulgerătoare a Fulgăi (stăpînind ca o amazonă cei mai focoși cai și galopînd sălbatic pri spații pustii), care reușește să scoată trupul tatălui ei din încăierare, sosirea arcașilor moldoveni, „ce vin c-o falcă-n ceruri aprinși ca niște zmei” ca și luarea lui Dan prizonier, constituie **deznodămîntul acțiunii**.

În final, poemul mai conține un episod emoționant, acela al aducerii lui Dan în fața hanului Ghirai (capitolul VII). Demn, eroul nu-și leapădă credința străbună, dar își exprimă ultima dorință: de-a mai putea săruta odată pămîntul Moldovei. Este magistral episodul reîntoarcerii lui Dan, grav rănit, în cortul hanului, episod încheiat cu moartea eroului.

Poemul se remarcă într-o deăvîrșită construcție epică, evidentă din felul în care este condusă acțiunea, cum sunt înlănțuite diferite episoade. Acțiunea se desfășoară într-o gradație continuă și logică, din momentul în care Dan află de năvălirea tătarilor și pînă la stingerea lui, în cortul hanului Ghirai.

Narațiunea faptelor se împletește strîns cu dialoguri concise, dar care dau dinadism, cu portretele eroilor, cu descrieri plastice (cum este tabloul zguduitor al arderii satelor în flăcări). Scenele de mase, priveliștele de ansamblu, sunt zugrăvite cu aceeași măiestrie, în culori și linii viguroase; eroii dau dovadă de o exemplară bărbăție în fața dușmanului, ei căpătînd proporții legendare; portretele lor sunt ilustrative pentru curajul, spiritul de sacrificii și patriotismul românilor.

Personajul principal al poemului este Dan. *El este o întrupare simbolică a patriotismului și a eroismului anonim popular.*

Realizat cu mijloacele cele mai mari ale artei, portretul lui Dan reprezintă, simbolic, vitejia poporului român în lupta pentru libertate și independență, pentru păstrarea specificului strămoșesc.

Dan, căpitan de plai este un poem eroic *adica nareazp o acțiune mai complicată decît a baladei, cuprinzînd mai multe episoade în care se povestesc fapte mărețe, săvîrșite de personaje însuflețite de sentimente nobile).*

V. Alecsandri creează un erou miraculos de puternic în luptă (Dan), dușmanii se îngrozesc la apariția sa, el cunoaște glasurile tainice ale naturii (află de la niște stejari prăpădul din vale); vulturii îl călăuzesc în drumul său, iar rîul își micșorează undele ca el să poată trece.

*Printr-o varietate de procedee artistice (directe și indirecte), autorul realizează **portretul complex** al acestui erou, un portret **fizic și moral.***

Astfel, în prima secvență, V. Alecsandri ne prezintă aspectul exterior al personajului și mediul în care trăiește: „Bătrînul Dan trăiește ca șoimul singuratic/În peșteră de stîncă, pe-un munte păduratic”. Bătrînul oștean, cu toate că a împlinit un secol de viață („Vechi pustnic, rămas singur din timpul său afară”) și zădărniciile îi amintesc mereu de bătrînețe („Timpul rece apasă-umărul meu/Și cît m-afund în zile tot simt că e mai greu”), continuă să stea de strajă țării, așa cum l-a „deprins Ștefan, ușoarp țărîna-i fie”.

Momentele de supremă fericire (amintirile din tinerețe), cînd țara-i striga „La luptă, Dane!”, alternează cu meditațiile solitarului Dan, legate de eterna temă a morții: „O! lege-a nimicirei! o! Lege nemiloasă!/Cînd, cînd s-a toci oare a vremii lungă coasă?” este de reținut metafora sugestivă („a vremii lungă coasă”) pentru ilustrarea ideii de trecere ireversibilă a timpului, ca și interogația retorică (punctînd demnitatea celei care începe să constate că bătrînețea este vîrsta neputinței). Regretul după anii tinereții este

impresionant subliniat de alte două (sugestive) metafore: Dan privește „**Fantoma drăgălașă a verzei tinereții/Ce fuge de răsufiul geroasei bătrîneți**”. Dan trăiește în comuniune totală ca natura, ceea ce configurează semnificația simbolică a personajului (simbol al vitejei poporului nostru pentru liberate și independență națională); el este, asemenea haiducului din baladele noastre populare, un simbol al poporului care a trăit în mediul ambiant al naturii ce i-a fost „casă”. Prin introducerea unor sugestive epitete și comparații în structura poetică, autorul sugerează ideea de vechime a bătrînului Dan: El este „**Vechi pustnic rămas singur din timpul său afară, Ca pe un gol de munte o stîncă solitară**”; el a albit de ani și zile, ceea ce presupune și experiență de viață, dar și luarea în considerare a aspectului exterior: *Apoi el pleacă fruntea și cade în visare, /Iar munții, albi ca dînsul, se-nchină-n depărtare*”.

Cu privire la **titlul poemului**, facem următoarele precizări: **Dan** este numele personajului principal, la opoziția dezvoltată „căpitan de plai” asociază doi termeni din sfere ale vocabularului foarte îndepărtate: „căpitan” este un termen militar, iar „plai” este un termen de sfera limbajului comun, denumind „partea superioară a unui munte sau deal, aproape plană, acoperită cu pajiste”, locul specific al românului, a cărui imagine paradisiacă apare și-n balada **Miorița**.

În viziunea artistică al lui Alecsandri, Dan este oșteanul care stă de veghe la hotarele patriei, care supraveghează, din poruncă domnească, plaiurile românești, avînd conștiința datoriei, aceea de a le apăra de invaziile străine.

Portretul fizic al ereoului se va întregi de aici în colo cu o sumă de trăsături morale, proprii personajului romantic excepțional, plus în situații excepționale. Dan e un mare patriot: „Pe cînd el tînăr” punea în slujba țării cea mai frumoasă podoabă: „dalba-i vitejie”, adesea pleca singur „prin codrii fioroși” de la hotare, în care „tuna și fulgera” contra cotorpitorilor, „ca trăsnetul era” cînd „vîntura” oștile dușmane. Astfel „țara dormea în pace

pe timpii cei mai răi”: „,deci îi plăcea să-nfrunte dalba-i vitejie/Pe cei care prin lume purtau bici de urgie,/Și mult iubea cînd țara striga:„La luptă, Dane!”/Să vînture ca pleava oștirele dușmanii./Atunci a lui mînie ca trăsnetul era,/În patru mari hotare tuna și fulgera,/Iar țara domnea în pace pe timpii cei mai răi/Cînd Dan veghea-n picioare la căpățîiul ei”.

Țara apare personificată, iar Dan – un simbol al existenței milenare a poporului român, un simbol al luptei pentru apărarea ființei naționale, și, pentru înlăturarea cotropitorilor străini, e demn și viteaz, neînfricat. Virtuțile eroului sunt hiperbolizate și puse în evidență printr-un stil retoric, colorat cu epitete, personificări, comparații sau metafore (dalba-i vitejie, bici de urgie, mîna lui ca trăsnetul era, țara dormea-n pace, cînd Dan veghea la căpățîiul ei, codrii fioroși, vulturi carpatici, zborul îndrăzneț, cortegi falnici). Ca în legendele populare (Dan și Ursan nu figurează în documente istorice de aceea se presupune că sunt plăsmuiri ale imaginației poporului), eroul vorbește cu murgul său, cînd sprinten da-nlături sforăind, zicîndu-i: „N-aibi grijă, măi, șoimane! Eu am și duc cu mine/O vrajă de dușmani rea și bună pentru tine”. Vorbirea directă, marcată grafic prin folosirea ghilimelelor, înviorează acțiunea, iar metafora („o vrajă rea de dușmani”) evidențiază o trăsătură morală esențială a eroului: curajul în primejdie. Tot odată se introduce în poem un motiv specific al comuniunii om – natură care vor căpăta o mai mare amploare în cel de-al doilea capitol.

Folosind personificarea, dar și vorbirea directă, autorul ni prezintă pe bătrînul Dan ca pe eroul basmelor populare; el înțelege glasul naturii, aude conversația a doi stejari, „crescuți dintr-o tulpină”, despre primejdia în care se află patria, pantru că au năvălit tătarii. Aceștia „ard satele române”, „ard holdele-n cîmpii” și iau în rubie „fete și copii”: „Bătrînul Dan ascultă grăind doi vechi stejari/Crescuți dintr-o tulpină pe culmea cea de munte” (...) „O! frate, zice unul, un vînt în miez de noapte/Adusu-mi-au din vale lung vaiet, triste șoapte!/ Esabie în țară! Au năvălit tătarii!” (...) „Așa! răspunde altul,acolo în depărtare zărit-am astă noapte pe cer lumină mare!/ard satele

române! Ard holdele-n cîmpii!/ Ard codrii!..sub robie cad fete și copii” (...)
„Bătrînul Dan aude, suspină și nu crede!”.

Prezentarea personajului central se face acum prin verbe la prezentul istoric (ascultă, ard, zbor, aude, suspină, nu crede), prin repetiția insistentă a verbului „ard”, prin enumerarea (satele, holdele, codrii ard) și inversiune („adusu-mi-au din vale lung vaiet”). Propozițiile sunt scurte, tonul grav, marcat și de mulțimea exclamațiilor retorice („Ard satele române!”).

Deși bătrîn, Dan pornește la luptă, mînat de un fierbinte patriotism: „Bătrînul Dan desprinde un paloș vechi din cui/Și paloșul lucește vios în mîna lui/Bătrînul Dan pe sînu-i apasă a lui mînă/Și simte că tot mai bate o inimă română”. Această importantă trăsătură morală rezoltă de faptele personajului plecarea lui la luptă. Un rol important joacă aici epitetul. Dan e bătrînul, paloșul e vechi – deci sugestia vechimii se impune de la sine. Foarte expresiv devine epitetul verbului „lucește voios”, în care intenția personificatoare a autorului e clară.

Bătrînul oștean al lui Ștefan cel Mare urăște de moarte pe toți dușmanii țării el și-a păstrat vigoarea sufletească, fapt ce rezultă din **autocaracterizarea** ce și-o face în verurile: „Pe inimă și paloș rugina nu s-a pus./O! Doamne, Doamne sfinte, mai dămi zile de trai/ Pîn’ ce-oi strivi toți lupii, toți șerpii de pe plai!’ Fă tu să-mi pară numai atunci paloșul greu/ cînd inima-n ceta-vă să bată-mi piept-ul meu,/Ș-atunci inima numai de-a bate să-n cete/Cînd voi urca sub țărână a dușmanilor cete!”.

Vedem că mărețul om de munte invocă devinitatea cerîndu-i zile de trai pentru a putea strivi pe toți dușmanii țării. Metafora e, în acest pasaj, de esență populară: lupi și șerpi sunt invadatorii, simbolizînd pe tătarii veniți în cetate, care-și joacă armăsarii în bălți de sînge și pe caree viteazii dorește săi culce sub țărînă. Observăm că verbele sunt la modul imperativ iar repetițiile abundă. Tonul avîntat, specific epocii pașoptiste, și deci romanticului poet Vasile Alecsandri care era tonul potrivit pentru această impresionată rugă.

*Tot în mod indirect, prin faptele sale de arme, ni-l prezintă Alecsandri pe eroul său și-n secvența a șasea, în care lupta cu oastea tătărească reprezintă **punctul culminant** al poemului.*

Deznodământul acțiunii, aflat în finalul poemului în tabloul al șaptelea, este foarte emoționant. În el sunt reliefate alte calități ale eroului: demnitatea sa înaltă, dragostea de patri, de credințas trăbună, înțelepciunea și măreția.

Ghirai, hanul, înfrînt atît de rușinos de romîni, și umilit precum un lup din codrii ce-au fost de cîni gonit, nu trește gînduri de cruntă răzbunare contra lui Dan. Cu inima haină, după trei zile și trei noți de frămîntări, îl cheamă pe viteaz la el în cort; prin ochii lui trec fulgeri și amenințări îngrozitoare. Și urmează o secvență de mare dramatism: deși cuprins de lanțuri, măreț intră romînul. Dealogul lor încordat, pe care îl voi transcrie mai jos, are valențe simbolice profunde și dezvăluie tot inderecț alte trăsături morale ieșite din comun: înțelepciunea, demnitatea, inteligența, înaltul patriotism.

La întrebarea lui Ghirai „Ce simte firul ierbii cînd coasa e vecină?”, eroul dă răspunsul cuvenit: „Ea pleacă fruntea-n pace (...)/Căci are să rodească mai fragedă la anul!” Se subliniază deci atît inteligența bătrînului oștean, cît și experiența de viață, demnitatea și înțelepciunea sa. Sensurile simbolice subliniate de autor sunt acestea: „firul ierbeii” – simbol al vieții amenințate cu moartea, care „are să renască mai fragedă” – reprezintă o sugestie pentru întreg poporul romîn, hărăzit să reziste la marile furtuni ale istoriei vitrege, să renască mereu, ca pasărea Phoenix, prin puterea de sacrificiu a vitejilor ei. Dan e plin de optimism, își exprimă încrederea în virtuțile urmașilor săi, capabili și ei să lupte și să învingă.

Hanul, care cunoaște prenumele eroului din „graiul plin de lacrimi ai orfanilor din lume”, cît și inteligența sa vie și înțelepciunea, îi propune un tîrg rușinos: iertarea de moarte în schimbul lepădării de legea

strămoșească (deci și de calitatea de creștin ortodox și de apartenența etnică, cea de râmân): „Dar îmi fac milă, de ani și de-a ta minte,/Gîndind la bătrînețea ce-apasă-al meu părinte,/Și vreau, cu daruri multe, pe tine-a ta iertare/De veri tu să te lepezi acum de legea ta!”

Răspunsul demn al lui Dan îl uimește pe Han, dar îi și impune respect: „**Ceahlăul** sub furtună nu scade mușinoi!**Eu, Dan**, sub vîntul soartei să scad păgîn nu voi./Deci nu-mi convine viața mișelnic cîștigată,/Nici **pata fărdelegii** în fruntea mea săpată./**Rușinea-i o rugină** pe-o armă de viteaz./Cui place **să roșească, roșească...** eu nu vreau/Nici **pată** pe-a mea armă, nici pe obrazul meu./**Alb** am trăit un secol pe plaiul strămoșesc/Și vreau **cu fața albă** senin să mă sfîrșesc./Ca după-o viață lungă, ferită de rușine,/Mormîntul meu să fie **curat și alb** ca mine!”

Să subliniem, în acest peisaj, mai întii semnificațiile simbolice. În răspunsul dat lui Ghirai se vorbește de faptul că „Ceahlăul ... nu scade mușinoi”. Este aici un simbol poetic, poate cel mai îndrăgit de poporul român, **muntele**, loc de refugiu în restriște, dar și de înălțare sufletească (e lăcașul zeilor în antichitate), simbolul rezistenței în timp la cele mai grele încercări prin care a trecut acest popor. Să observăm apoi că opoziția simplă „Dan” determină pronumele personal „eu” și că îmbinarea celor două cuvinte amintește de forma voivodală „Io, Mircea” și conferă exprimării o anumită măreție și solemnitate. În felul acesta, moartea eroului din final – simbolul luptei pentru apărarea ființei naționale – apare, sub pana lui Alecsandri, ca o moarte tragică, sublimă.

Abundența figurilor de stil: epitete, comparații, metafore („rușinea-i o rugină”, „...un vierme”, „fața albă”, „viața lungă”, mormîntul „curat și alb” „ca mine”) conferă versurilor citate mai sus un puternic conținut emoțional. Fragmentele, comentate pînă acum, dar în special capitolul al VII-lea, sunt dominate de cele două sentimente cardinale: onoarea și dezonoarea, în jurul cărora se țes metaforele și alegoriile. Punerea discretă în antiteză a celor două sentimente amplifică expresivitatea poetică.

El recurge la cuvintele „pată”, „rușine”, „rugină pe-o armă de viteaz”, „vierme” – pentru a sugera dezonoarea, și, în opoziție cu ele, la cuvintele „albeață din obraz”, „fața albă”, „trai fără mustrare și fără prihănire”, mormîntul „curat și alb” – pentru a sugera onoarea și cinstea.

Viteazul respinge deci „mila” și „darurile” dușmanului, cerîndu-i doar: „Ghirai, mă lasă, în ora morții grele/Să mai sărut odată pămîntul țării mele!” Uimit, Hanul desface cu propria-i mîină „cumplitul lanț”, „unealta de robie” sub care „leul zace”, zicîndui grabnic: „Tată, ia calul meu și du-te!” Și poemul se încheie magistral cu episodul reîntoarcerii lui Dan, grav rănit, de pe pămîntul patriei, unde, în „aerul Moldovei”, de care-i fusese „dor” de ceasul din urmă a vieții, „inima lui crește”, ochii-i plini de jale „privesc prin lacrimi podoaba țării sale”. În locul acela, de dincolo de Nistru, „Sărmanu-nghenunchează pe iarba ce strălucește,/Își pleacă fruntea albă, smerit își face cruce/Și pentru tozdeauna sărută ca pe-o moaște/Pămîntul ce tresare și care-l recunoaște.../Apoi el se întoarce la hanul, intră-n cort,/Suspină, șovăiește și, palid, cade mort!”.

Pasajul întreg respiră în aer de măreție, caracteristic tragediilor antice. Este impresionant faptul că eroul adaugă încă o virtute în paleta înaltelor sale însușiri morale: credincios cuvintului dat lui Ghirai, el se întoarce la hanul și acolo „palid” șovăiește, apoi „cade mort”. Remarcabilă este și imaginea vizuală creată de poet: „Dan, înghenunchiat ..pe iarba ce strălucii”, își pleacă „fruntea albă” și sărută pămîntul țării ce „tresare și care-l recunoaște”. Personificarea pămîntului este de asemenea superbă.

*Să mai precizăm un fapt: V. Alecsandri se arată și aici preocupat (ca și în poezia **Sergentul**) de a sublinia o idee scumpă lui: recunoașterea eroismului poporului nostru de către reprezentanții altor națiuni. De aceea, în final, hanul rostește „cu durere”, la căpățiul viteazului căzut la datorie: „O! Dan viteaz, ferice ca tine care pere,/Avînd o viață verde în timpul tinereții!.../Și albă ca zăpada în iarna bătrîneții!” eroul deci smulge admirația dușmanului pentru înaltele sale virtuți morale: eroism,*

devotament, demnitate și puritatea sufletească. Îmbinarea fericită a comparației cu metafora și aligoria conferă fragmentului un înalt conținut emoțional.

Un procedeu stilistic de remarcă, în aceste versuri finale (capitolul VII) este repetiția, prin care Alecsandri obține o subliniere și o intensificare deosebită a acțiunilor sau un plus de expresivitate („nu scade”..., „să scad”; „mă lasă”..., „lasă” etc.). repetiția dintîi realizează o enalogie între imposibilitatea ca Ceahlăul să ajungă un mușuroi sub furtună și imposibilitatea ca Dan să-și lepede credința „sub vîntul soartei”.

Mai poate fi remarcată și stăruința, aproape obsesivă, cu care Alecsandri, bun cunoscător al limbii populare, marchează persoana I în răspunsurile date de Dan. Poetul respectă acum exprimarea populară, care nu arată (în mod obișnuit) pe autorul acțiunii prin pronumele personal în nominativ, ci se mulțumește cu indicația dată de desinența verbului; în schimb apar pronume personale în dativ și acuzativ. Persoana I este însă indicată și prin pronumele posesiv, folosit ca adjectiv: „fruntea mea”, „a mea armă”, „obrazul meu”, „mormîntul meu”, „al meu dor”, „pămîntul țării mele”. Valoarea stilistică a pronumelui se datorează și intenției de a sublinia **tonul de confesiune**, rostit la persoana I, mai ales ca verbele singure n-ar fi reușit să marcheze această intenție.

Dacă în conturarea personajului principal, Dan, am putut urmări varietatea procedeelelor de caracterizare folosite de autor, concomitent cu reliefarea unor procedee artistice, în portretizarea lui **Ursan** vom schița doar cîteva aspecte.

V. Alecsandri prezintă pe Ursan (în mod discret) ca fiin prietenul și tocarășul de luptă al lui Dan; el este înfățișat numai din linii colțuroase și din umbre: „Om aspru care doarme culcat pe-un buzdugan,/Ursan, pletos ca zimbrul, cu pieptul gros și lat,/Cu brațul de bărbat, cu pumnul apăsat,/E scurt la grai, năprasnic, la chip întunecos,/El este de peste Milcov pribeag misterios”.

Și el intra-n dușmanii „ca vieru-n stuhu tare”, pe vremea marelui Ștefan, iar acum îngrijește de „sirepe hergelii” și „stă de pază în mijlocul câmpii”, adică la hotarele țării. Prin ocupația lui pașnică, prin faptul că are avere și o fată vitează, Fulga, se sugerează discret dragosteade pace a poporului român. El e de „peste Milcov”, un fel de Hercule misterios, fapt ce ne duce cu gândul la ideea de unitate a românilor de pretutindenii. Viteaz, hotărît, imprevizibil, privește „grozavu-i buzdugan” cu mult drag și-l însoțește pe Dan în luptă cu tătarii, pînă la sosirea ostașilor din Orhei (cînd este rănit și salvat de fiica sa, Fulga).

*Se impune o scurtă observație și cu privire la peronajul **Ghirai**, simbol al dușmanului, al invadatorului – cum era și Baiazid, din **Scrisoare III**; dar personajul lui v.Alecsandri, deși are aceeași cruzime și poftă de jaf, deși dorește să-l ucidă, din răzbunare, pe viteazul Dan, se pleacă în fața demnității și patriotismului profund al acestuia, îngăduindu-i să-și ia rămas bun de la pămîntul țării. Sentimentul lui este de respect filial: „Tată, ia calul meu și du-te!”.*

Vorbele de laudă pe care le rostește Ghirai în final, și sentimentul cu care le însoțește, cel de durere, pun mai bine în evidență deosebitele însușiri ale eroului principal, Dan.

Sub raportul versificației, observăm că V.Alecsandri cultivă versul lung, de 13-14 silabe, ritmul este iambic, iar rima împerecheată: („străluce” - „cruce”; „moaște” - „recunoaște”; „tinereții” - „bătrîneții”).

*Poemul **Dan, căpitan de plai** împletește istoria cu folclorul, realitatea cu fantasticul, iar deasupra tuturor sentimentelor predomină dragostea de țară a celor doi eroi: Dan și Ursan.*

*Vasile Alecsandri e considerat „rege al poeziei”, de către M.Eminovici în poezia sa **Epigonii** și pentru măiestria cu care a înfățișat ochilor și sesibilității noastre istoria: „El deșteaptă-n sînul nostru dorul țării cei străbune, /El revoacă-n dulci icoane a istoriei minunei/Vremea lui Ștefan cel Mare, zimbrul sobru și regal.*

*Dacă în continuare personajul principal, Dan, am putut urmări varietatea procedeelelor de caracterizare folosite de autor, concomitent cu reliefaarea unor procedee artistice, în portretizarea lui **Ursan** vom schița doar câteva aspecte.*